

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΕΡΕΥΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 22 Φεβρουαρίου 1954 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος Θ'. Ἀριθ. —175—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκωνδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 80.000
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΑΥΤΗΣ

Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς νίκας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς ἐκ τούτου μᾶς ἐνθυμίζει ἕναν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται εἰς ὅλα τὰ ἱστορικὰ πλάτη, διεξήχθη μὲ ἀποφασιστικότητα, καὶ εἰς ὁρισμένα σημεία ἔβραθη μὲ αἷμα μαρτύρων καὶ ἡρώων. Σκοπὸς τοῦ Ἀγῶνος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ διάσωσης τοῦ γνησίου πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὰς ποικίλας νοθεύσεις, ἄλλοτε μὲν σοβαρὰς ἄλλοτε δὲ ἐλαφράς, πάντοτε ὅμως σημαντικὰς καὶ ἀξιολόγους. Ἡ διάσωσης τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἦτο ζήτημα οὐσιώδες, διότι ἀπ' ἐνὸς μὲν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξασφαλιζέτο ἡ ζωτικότης τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐτέρου δὲν ἐκινδύνευεν αὕτη νὰ περιπέσῃ εἰς τὰς ἀπεράντους ἀρχειοθῆκας τοῦ χρόνου, ὥς μία σοφία ἀπασχολοῦσα μόνον τοὺς ἐρευνητὰς τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῆς Κ. Δ. διεξάγεται ὁ Ἀγὼν αὐτός. Οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρνηθοῦν τὸ κράτος τῶν παραδόσεών των, ἐπιμένουν νὰ περιορίσουν τὴν χριστιανικὴν πίστιν μέσα εἰς τοὺς τύπους τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ἐπεθύμουν δηλαδὴ οὔτε ὄλγον, οὔτε πολὺ νὰ καταστήσουν μόνιμον κατοικίαν τῆς Ζωῆς ἕνα Τάφον. Ἀγωνίζεται κατ' αὐτῶν ὁ Παῦλος καὶ κατορθώνει νὰ τονίσῃ τὴν σημασίαν ποῦ ἔχει διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἡ Θεία Χάρις καὶ ἡ βιθυτάτη πίστις τοῦ χριστιανοῦ. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξασφαλίζει τὸ σπουδαιότατον στοιχεῖον : τὴν πίστιν ὡς ζωὴν, ὡς ἀνακαίνισιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καὶ οὐχὶ ὡς νεκρὰν τινὰ τελετουργίαν, ἢ τυπολατρείαν. Ἀκολουθοῦν οἱ χρόνοι τῶν διωγμῶν, καθ' οὓς ἡ φοβικὴ καὶ ἡ μανία τῶν τυράννων σκορπίζει τὸν θάνατον εἰς ἑκατομμύρια γενναίων ἰδλητῶν. Καὶ ὑπὸ τὴν φοβρὰν αὐτὴν θύελλαν ἐξακολουθοῦν οἱ ἀγῶνες διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος, τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἄκρα αὐστηρότης τῶν Μοναχιστῶν, ἡ διένεξις πρωτοπρεσβυτέρων καὶ τεσσαρεσκαίδεκατιτῶν καὶ ἄλλα τινὰ ἀποτελοῦν φάσεις τοῦ Ἀ-

γῶνος αὐτοῦ, ἐξ ἴσου σοβαρὰς μὲ τοὺς διεξαγομένους μαρτυρικοὺς ἀγῶνας.

Ἡ Ἐκκλησία νικᾷ καὶ θριαμβεῖ. Τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων ὑπογραμμίζει πανηγυρικῶς τὸν παγκοσμίου σημασίας θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅμως αὐτὴν ἀρχίζουν σφοδρότεροι οἱ ἀγῶνες τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς προστίθεται τὴν αἰὶν καὶ ἕνας ἄλλος σοβαρὸς παράγων. Ἡ θέσις, ποῦ ἐλάμβανον ἐκάστοτε ὀρισμένοι αὐτοκράτορες. Ὁ παράγων αὐτὸς ὑπῆρξε πάντοτε δυσμενής, διότι συνετέλεσε εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φανατισμοῦ, τῆς μισαλλοδοξίας καὶ κατέστησε τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς πεισματωδεστάτους. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ θέσις τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποδεικνύουσα βεβαίως τὸν ζήλον των καὶ τὴν εὐσέβειάν των, ἦτο περιττή, διότι ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας, τὴν ὅποian ἐνέκρουπτεν ἡ Ὁρθοδοξία ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἐξουσίας των. Ἀλλ' ὅσοι αὐτὸ τὸ γεγονός, ἐπροξένησε τὴν μεγάλην δουλείαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτείαν καὶ συνέτριψε τὴν αὐτοτέλειαν τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τοῦ χριστιανισμοῦ.

Οἱ ἀγῶνες κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, προσελάμβανον τὴν μορφὴν ἰσχυροῦ πάθους καὶ ἀνατρέπουν εἰς πολλὰ σημεία τὴν ἀγγλικὴν ἐκείνην πολιτείαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν μαρτύρων. Ἀρειανισμός, Σαβελλιανισμός, ἕρις περὶ τῶν ἀγίων εἰκόνων, Νεστοριανισμός καὶ ἄλλαι αἱρέσεις, ἀποτελοῦν στάδια αἱματηρῶν ἐν πολλοῖς ἀγῶνων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκ τῶν ἀγῶνων αὐτῶν ἀνακύπτουν τὰ προπύργια τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι καίτοι συνεκλήθησαν διὰ τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐποχῆς των, ἐν ταῦτοις διετύπωσαν δόγματα καὶ κανόνας, δι' ὧν φρουρεῖται ἀσφαλῶς τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ θὰ φρουρεῖται μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἀγῶνες συνεχίζονται. Μετὰ τὴν τραγικὴν διάσπασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπαιτιότητι τῶν αὐθαιρεσιῶν τοῦ Πάπα, ἡ Ὁρθοδοξία συνδεθεῖσα γεωγραφικῶς μετὰ τῆς ἀνατολῆς, ἀποβαίνει τὸ χρυσοῦν ὄχημα τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῆς παραδόσεως τῶν 8 πρώτων αἰώνων

τῆς ἡνωμένης καὶ μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας. Φθάνομεν εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὅτε ὁ ἀγὼν αὐτὸς διεξάγεται μετὰ τὴν ἰδίαν ἔντασιν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ὁ Χιλιασμὸς, ὁ Προτεσταντισμὸς, ἡ προδοσία τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ἡ χαλάρωσις τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ὑπαιτιότητι τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλαι μύρια καὶ σκότιαι διακλαδώσεις ἐνὸς ἀπαισίου καὶ ἀφανοῦς τέρατος, συνιστοῦσιν τὸ μέτωπον τῶν ἀντιπάλων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπικεφαλῆς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ Μασσονία.

Ἡ ἱστορικὴ πεῖρα τόσων αἰώνων ἀγώνων τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐξαγάγωμεν ὁρισμένα συμπεράσματα. α) Τὰ περισσότερα ζητήματα, πού προεκάλεσαν τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὁρθοδοξίας, σπουδαία καὶ ἀπολύτου σημασίας, ἐκρίθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνήθεις κληρικοί, ὡς ἀνάξια λόγου. Ἐλεγχόμενα ὅμως σήμερα μετὰ τὸ ἱστορικὸν πρῶτον ἀποκαλύπτουν ὅλην τὴν σημασίαν τῶν. β) Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῆς ὀρθοδοξίας, ἦσαν συνήθως ἀγῶνες διὰ τὴν περὶφρούρησιν τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ γ) Ρυθμιστὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ὑπῆρξεν οὐχὶ ἡ ἐκκλησία ὑπὸ τὴν νομικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, ἀλλ' ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις, ὁ φορεὺς αὐτὸς τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον σύνοδοι ὑπόπτου σκοπιμότητος μετὰ οἰκουμένην ὅμως νομιμοφάνειαν ἡθετήθησαν. π. χ. Σύνοδος Φλωρεντίας, Σύνοδος ἐναντίον τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἀγίων Εἰκόνων κ.λ.π. δ) Οἱ ἀγωνισταὶ τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἦσαν κυρίως ὁ λαός. ε) Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐξασφάλισαν οὐχὶ μόνον τὴν γνησιότητα τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς...

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί

Καὶ σήμερον εἰμεθα πάλιν παρόντες εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς. Εἶναι τιμὴ μας. Ἀντιλοῦντες τὸ θάρρος μας ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἧς εἰμεθα βέβαιοι διὰ τὸν θρίαμβον, ἔστω καὶ ἐὰν οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἐπιβάλλονται πρὸς στιγμήν. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος μας διαφεύγει τὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς καὶ ἀποκτὰ σημασίαν αἰώνιον. Ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις, ἡ τόσον ἀντικανονικῶς καὶ ἀψυχολογικῶς ἐπιβληθεῖσα εἶναι ἀπλῶς μία ἀφορμὴ ἀγῶνος, ἓνα θέμα, πού δὲν ἐξαντλεῖ τὴν ὕλην ὑπόθεσιν μας. Καὶ τοῦτο διότι πρὸ παντὸς καλούμεθα ἐν ὀνόματι τῶν ἀγώνων τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ διασπάσωμεν τὸν ἀμαρτωλὸν σύνδεσμον ἐκκλησίας καὶ πολιτείας καὶ νὰ ἀποκαταστήσωμεν Ἀγίαν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Πατρίδα μας.

Ὁ Θεὸς μᾶς εὐλογεῖ, οἱ Πατέρες εὐχονται ὑπὲρ ἡμῶν, ἃς ἀποδείξωμεν τὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς μας, ὅτι εἰμεθα ἄξιοι τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχὺδραμικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Πανσ. Πανάρετον Πεντρίδην Σολωμοῦ 25 — Ἀθήνας

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Διηγητόρου

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐτονίσθη, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἡμέλεισε νὰ διώξῃ τοὺς δημιουργήσαντας τὴν διάσπασιν τῆς θερησκευτικῆς ἐνότητος τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων χριστιανῶν διὰ τῆς ἀποδοχῆς μονομερῶς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νομ. Δ)τος τοῦ 1923, ὅπερ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπέβαλλε καὶ ἐπιβάλλει, ὥς μὴ καταργηθὲν ἢ τροποποιηθὲν σχετικῶς, τὴν τήρησιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἦδη θὰ ἐξετασθῇ ἡ ἔκτασις τῆς τοιαύτης Κυβερνητικῆς εὐθύνης ἐναντι τοῦ ζητήματος τοῦτου, διότι αὕτη δὲν εἶναι μόνον ἀπλὴ ἀμέλεια, ἀλλ' εἶναι εὐθύνη μεγίστης ἐκτάσεως. ἥτις θὰ ἔδει νὰ εἴχεν ἐπισύρει καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου περὶ εὐθύνης τῶν Ὑπουργῶν.

Ὡς εἶναι γνωστὸν, ὅλα τὰ τεθέντα ἐν ἰσχύϊ Συντάγματα ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως μέχρι σήμερον, μίαν ἀναγνωρίζουσι νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἐνεργουμένην, πλην τῆς περιπτώσεως τῆς ἐπικρατήσεως ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βουλῆς, οὐδέποτε δὲ ὑπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Συνταγμάτων ἀναγνωριζομένης ὡς διοικήσεως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Ἱερᾶς Συνόδου καὶ γενικῶς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου, ὅστις μάλιστα διὰ νόμου καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπαγορεύεται νὰ ἐμπλέκηται εἰς οἰονδήποτε δημόσιον ὑπουργημα πολιτικὸν καὶ στερεῖται τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι.

Κατ' ἀκολουθίαν τὸ μὲν Νομ. Διάταγμα τοῦ 1923 περὶ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἔγκυρον καὶ ἰσχυρὸν, ὡς νομίμως καὶ ἀρμοδίως ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐπικρατησάσης Ἐπαναστάσεως, ἡ δὲ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄκυρος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰσχύος, οὐ μόνον διότι ἐξεδόθη ὑπὸ ἀναρμοδίου ὀργάνου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς νομίμου ἐξουσιοδοτήσεως, ἀλλὰ καὶ διότι ἀντίκειται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἁνω. Νομ. Διατάγματος, διὰ τῶν ὁποίων «διατρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θερησκευτικὰς ἐορτάς».

Παρὰ ταῦτα ὅμως οἱ τότε ἀρμόδιοι ὑπουργοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1932, ἀντί, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, νὰ προβῶσιν εἰς διώξιν τῶν μὴ συμμορφουμένων μετὰ τοὺς νόμους καὶ παραβαινόντων αὐτοὺς, προσέβησαν εἰς διώξιν τῶν συμμορφουμένων μετὰ τοὺς νόμους καὶ μὴ παραβαινόντων αὐτοὺς.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν ἀποδεικνύει μόνην τὴν εὐθύνην τῶν τότε ἀρμοδίων Ὑπουργῶν. Ἀποδεικνύει συγχρόνως καὶ τὴν πλήρη ἀδράνειαν τῆς ἐκείνῃ Βουλῆς, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος τοῦ 1911 εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορῇ τοὺς ὑπουργούς, κατὰ τοὺς περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν νόμους, ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτῳ δικαστηρίου κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ τοῦ ἰσχύοντος τότε Νόμου ΦΠΣΤ' τοῦ 1877 ὁριζόμενα

Κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ τοῦ Νόμου τούτου «ἐνώ-

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

τῆς Πανελλ. Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
(Ἡαλαιοημερολογιτῶν)

Κ' ρ ό ς

Τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ
τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν

Ἐ ν τ α ὁ θ α

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς νομίμως λειτουργούσης Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, Σὰς ὑποβάλλει τὸ παρὸν, λόγῳ τῆς ἀρχομένης Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ τῶν ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἑσπερινῶν, νηστειῶν κ.λ.π. θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν Χριστιανῶν. Δὲν θὰ Σὰς ἀπασχολήσωμεν περὶ τῆς δογματικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν· ἕνα μόνον θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ εἰπώμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἔρχεται ἡ κρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία μετὰ 30 συναπτὰ ἔτη ἀφ' οὗτο εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον ἀλλὰ βελτιωμένον τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον κατὰ σχετικὴν μελέτην τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου Κοτταρᾶ ἐπὶ γνωμοδοτήσεως τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Ράμμου, Χ. Σγουρίτσα καὶ Κ. Τσάτσου οἵτινες ἀποφαίνονται ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον (δρ. Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου Τεῦχος 1 ἔτος 1951) Καὶ τοῦτο, τὸ λέγει ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία πρὸς δικαιολογίαν τῆς, διότι ἂν ὁμολογήσουν οἱ κρατοῦντες τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἔχει εἰσαχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον τότε ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀποδεχθεῖσα μόνη ἄνευ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον εἶναι σχισματικὴ κατὰ τὰς ὁμοφώνους ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Τὸ θέμα τοῦ παρόντος ὑπομνήματος δὲν

πιοῦν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ Συντάγματος εἰδικοῦ δικαστηρίου κατηγορεῖται ὁ ὑπουργός, ὅστις μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀσυγγνώστου ἀμελείας... δ') παρέλειψε νὰ ἐκτελέσῃ διάταξιν τοῦ Συντάγματος ἢ τῶν νόμων, ἢ τῶν ἐντολῶν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐκδομένων Β. Διαταγμάτων, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης».

Ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἐκ προθέσεως παράλειψις τῆς ἐκτελέσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄνω Νομ. Δ)τος τοῦ 1923 καὶ ἡ μὴ διαταγὴ ἐκτελέσεως ταύτης εἶναι προφανὴς καὶ ἀναμφισβήτητος, ὥς θὰ καταδειχθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον.

εἶναι τὸ Δογματικὸν ἀλλὰ παράκλησις πρὸς ἐπιτελεσὶν τῶν Θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κατὰ τὰς Ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀφ' οὗτο ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ τότε Βουλευτοῦ Τυρνάβου ἡδὴ Προέδρου τῆς Βουλῆς τὸ ἔτος 1932 εἰς τὴν τότε Βουλὴν ἡ γνωστὴ ἐπερώτησις καὶ ἐγένετο αἱ ἀπαντήσεις τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Ε. Βενιζέλου καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως Π. Τσαλδάρη καὶ Α. Παπαναστασίου ἐπὶ ἡλθεν ἐκκεχειρία μετὰ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἡμεῖς δι' ἰδίων Κληρικῶν ὄλων τῶν βαθμῶν ἐν ἰδιοκτίτοις ναοῖς, ἐν πολλοῖς ἀνεγερθεῖσι δι' ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, ἐξετελοῦμεν τὰς θρησκευτικὰς καθήκοντα μέχρι τοῦ 1951 ὁμαλῶς καὶ οὐδ' ὀφθαλμῶν εἶχομεν ἐνοχληθῇ ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Τὸ ἔτος 1951 κατόπιν συμφωνίας τῆς τότε Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3223)331 τῆς 20-10-1950 ἐγγράφου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 45)1951 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργ. Συμβουλίου. Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 500)1952 ἀπόφασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐκηρύχθη ὅτι στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτήρος καὶ δὲν περιέχει αὐτοτελὲς νομικὸν ἔρεισμα πρὸς περαιτέρω ἐκδοσιν ἀτομικῶν Διοικητικῶν πράξεων ἢ ληψὶν μέτρων ἐκτελέσεως ὡς ἐν προκειμένῳ ἐγένετο διὰ τοῦ σφραγίσματος τῶν ἰδιοκτιτῶν Ναῶν μας καὶ διώξεως τῶν κληρικῶν μας. Κατόπιν τῆς ἄνω ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ σφράγις τῶν Ναῶν μας εἶναι παράνομος ἡ δὲ διώξις τῶν κληρικῶν μας ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 175 τοῦ Ποιν. Κώδικος ἄδικος καὶ διὰ τοῦτο τὰ Ποινικὰ Δικαστήρια τοὺς συλλαμβανόμενους κληρικοὺς μας ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς τοὺς ἀπαλλάσσουν τῆς ἀποδιδομένης αὐτῆς κατηγορίας ἀντιποιήσεως, ὡς αἱ ὑπ' ἀριθμ. 2917) 1953, 2664)1953 Μονομελοῦς Πλημ)κειοῦ Πειραιῶς, 2420)1953 τριμελοῦς Πλημ)κειοῦ Πειραιῶς, 210)1954 Μονομελοῦς Πλημ)κειοῦ Κορίνθου καὶ 1)7827)1954 μονομελοῦς Πλημ)κειοῦ Ἀθηνῶν.

Νομιζομεν κατόπιν τῶν ἄνω ἀποφάσεων ὅτι δὲν ἀρμόζει καὶ δὲν εἶναι πρέπον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιτίδα τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ

Ἡ ἹΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Β'.

Οὐ μόνον δὲ ἀπαραίτητος καὶ χρησιμωτάτη ἡ ἱερὰ Παράδοσις, ἀλλὰ καὶ θεῖον κύρος ἔχουσα διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους :

Πρῶτον. Διότι πρὶν γραφῶσι τὰ βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐκυβερνᾶτο καὶ ἐδιδάσκετο προφορικῶς διὰ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως. Τὸ δὲ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκηρύττετο καὶ ἐρμηνεύετο κατὰ παράδοσιν. Ἀλλὰ καὶ ὅτε συνεγράφη τοῦτο πολλὰ ἔθνη καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ τὸ ἀβέβαιον τῆς γνησιότητος τῶν ἱερῶν βιβλίων, μόνον τὴν ἱερὰν παράδοσιν ἐγίνωσκον καὶ ἐδέχοντο, καὶ κατὰ ταύτην ἐλάττειον τὰς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ ἐτέλουν τὰ ἐν ἀπολυπαραγωγῇ σιγῇ καὶ εὐσεβείᾳ παραδοθέντα μυστήρια καὶ τὰς λοιπὰς διαιτάξεις.

Δεύτερον. Διότι τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης δὲν περιέλαβον πάντα, ἀλλὰ τὰ οὐσιωδέστερα μόνον μαθήματα τῆς Χριστιανικῆς Ὁρησκείας. Πλείστον δὲ θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν ἀληθειῶν — μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀπαρασαλεύτου τηρηθείσης Ἀποστολικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἐρμηνευθεῖσάν — νύχεις μόνον εὐρίσκομεν ἐν τοῖς Βιβλίοις τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ τοῦτο εἰσάξομεν ἐν τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος, εἰπόντος πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ μαθητάς. «Ἐν πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν αὐτὸ» (Ἰωάν. ΙΣΤ'. 13). Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής, ὅτι ὅσα ἐδίδαξε καὶ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς «ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ τὸν κόσμον οἶμαι χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία».

Ἀλλὰ καὶ λογικῶς σκεπτόμενοι, ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τὸ Βάπτισμα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη συνεχῶς

κηρύττων, ἐδίδαξε τοσαῦτα μόνον ὅσα περιέχονται ἐν τοῖς Τέσσαρσιν Ἱεροῖς Εὐαγγέλοις ἢ καὶ ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Οὐδὲ οἱ Πνευματοφόροι Ἀπόστολοι, οἱ τοσαύτας πόλεις καὶ χώρας διελθόντες, τόσον ὀλίγα καὶ περιεκτικὰ ἐδίδαξαν, διέταξαν καὶ ὥρισαν, τοσαύτας Ἐκκλησίας ἰδρύσαντες. Τοῦτου ἀπόδειξιν σαφῇ ἔχομεν τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν λέγοντα ἐν ἀρχῇ τοῦ κατ' αὐτὸν Ἀγίου Εὐαγγελίου «καθὼς ΠΑΡΕΔΟΞΑΝ ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ Λόγου».

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἔγραφε πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Γάϊον λέγων «Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοὶ γράφαι, ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σε καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν» (Γ' Ἰωάν. Α' 13). Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος ὁ τοσαῦτα γράψας, ὑποστηρίζει τὴν παράδοσιν καὶ τὴν αὐτὴν ἰσχυρὰ δίδωσι πρὸς τὸν γραπτὸν αὐτοῦ λόγον. «Ὅθεν καὶ γράφων πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἔλεγε «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ ΛΟΓΟΥ εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» ἐρωτῶν ἅμα «οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ΕΛΕΓΟΝ ὑμῖν;» Τὰ ὅποια ἐρμηνεύων ὁ μέγας καὶ Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει «Ἐντεῦθεν δὴλον ἐστὶ ὅτι πάντα δι' ἐπιστολῆς παρεδίδοντο, οἱ Ἀπόστολοι ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀγράφως. ὁμοίως δὲ καὶ ταῦτα ἐστὶν ἀξιόπιστα. Ὡστε καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀξιόπιστον ἡγοῦμεθα. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ἐστὶ, μηδὲν πλέον ζητεῖς».

Τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγράφησαν πάντα ἔξ ἀρχῆς, καίπερ Θεῖα καὶ Ἀποστολικά λόγια καὶ ἐντάλματα καὶ μυστήρια ὄντα, ἐπομένως δὲ καὶ Θεῖον κύρος τυγχάνοντα, σαφῶς ἐξηγεῖται ὁ Μέγας Βασίλειος λέγων ὅτι : τὴν ἀδημοσίευστον ταύτην καὶ ἀπόρητον διδασκαλίαν «ἀπολυπαραγωγῇ καὶ ἀπεριεργάστῳ σιγῇ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐφύλαξαν, καλῶς ἐκείνοι δεδιδαγμένοι τῶν μυστηρίων τὰ σεμνὰ σιωπῇ διασώζεσθαι· οὐ γὰρ οὐδὲ ἐποπτεύειν ἔξεστι τοῖς ἀμύητοις». (Περὶ Ἀγ. Πνεύματ. ΚΖ' 2).

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΜΙΚΗ

Τὴν 2ην Φεβρουαρίου 1954 συνελήφθη κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀποῦ Χωροῦ Κρητῶν — Ἀττικῆς ὁ ἱερεὺς ἡμῶν Νικόλαος Καλοσκάμης διὰ γενομένην λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ ἡμῶν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Παιανία — Ἀττικῆς.

Ἡ κατὰ τοῦ ἁγίου ἱεροῦς μας ἐκδίκασις τῆς κατ' αὐτῶν ὑποθέσεως ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἀρχῇ ἐξεδικάσθη ἐνώπιον τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελίου Ἀθηνῶν τὴν 14)2)54.

Κατὰ τὴν γενομένην συζήτησιν τόσον ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Δικαστηρίου ὅσον καὶ οἱ παραστάτες Δικηγόροι ἡμῶν ὑπεστήριξαν ὅτι νομίμως ἔχει χειροτονηθῇ ὁ ἱερεὺς ἡμῶν καὶ νομίμως ἐλειτούργησε.

Τὸ Δικαστήριον ἀκήρυξεν τὸν ἱερέα ἡμῶν Ἀθῶν. Οὕτω δὲ μία ἀκόμη δικαστικὴ ἀπόφασις δικαιοῦναι τὸν ἁγίονα μας. Πιστεύομεν ὅτι τελικῶς ὁ ἱερεὺς ἁγὼν μας θὰ δικαιωθῇ καὶ θὰ ἀποδοθῶσιν εἰς ἡμᾶς οἱ ἱεροὶ μας Ναοί.

τῆς Ἐλευθερίας νὰ συλλαμβάνωνται οἱ ἐκπροσωποῦντες τὴν Χριστιανικὴν Ὁρησκείαν Κληρικοὶ μας ὑπὸ τῶν ἐκτελεστικῶν τῆς Πολιτείας ὀργάνων βάσει τῆς ἀκύρου Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ δίκην κοινῶν κακούργων νὰ ὀδηγῶνται εἰς τὰ κρατητήρια καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς καὶ νὰ ἀπαλλάσσωνται ὑπὸ τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων διότι οὐδεμίαν διάταξιν Νόμου τῆς Πολιτείας παραβιάζουν. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ κατὰστασις αὕτη πρέπει νὰ λήξῃ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λαοπροβλήτου. Στρατάρχου Παπάγου ἀνακαλουμένης τῆς ἁνω ὑπ' ἀριθ. 45)1951 Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἰδιοκτητῶν ἱερῶν μας Ναῶν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων. Ὑποβάλλοντες ὅθεν τὴν παροῦσαν παρακαλοῦμεν ὅπως ἐνεργήσῃτε ἵνα κατὰ τὰς Ἀγίας αὐτάς ἡμέρας διαταχθῇ τὸ ἀνοιγμα τῶν παρανόμως σφραγισθέντων Ναῶν μας καὶ παύσῃ πᾶσα διώξις τῶν παντὸς βαθμοῦ κληρικῶν μας συμφώνως τῷ ἰσχύοντι Συντάγματι.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος
Α. Κυριακόπουλος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Γ. Τζιμόπουλος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ

Εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ὁ Κύριός μας, συνιστᾷ ἕνα ὡραῖον καὶ ὑπέροχον ἰδανικὸν τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος. Τὴν *Μακροθυμίαν* «ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα» Βεβαίως δοκιμάζομεν πολλὰς θλίψεις ἐκ μέ-

ρους τῆς ἀπροεὔχους συμπεριφορᾶς τῶν συνανθρώπων μας. Πολλὰ καὶ βλάστητα γευόμεθα τοὺς ἰσχυροὺς κολάφους τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀλλὰ καὶ ἐνίοτε τὰ βέλη τῆς κακίας τῶν ἐναντίων μας εἶναι θανατηφόρα. Ἡ ψυχὴ μας λοιπὸν περίλυπος ἐκ τῆς βαναύσου διαγωγῆς τῶν συνανθρώπων μας μοιραίως αἰσθάνεται μίαν πικρίαν διὰ τὰ «παραπτώματα» οὗτὰ τῶν συνανθρώπων μας. Ἡ πικρία δὲ αὐτὴ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς δριμύεις ἐλέγχους, ἀλλὰ καὶ τὸ πλεόν ἐπικίνδυνον εἰς ἐπιστροφὰς μίσους καὶ ἀγανακτήσεως. Ἀγανακτῶμεν, δοκιζόμεθα ἐκδίκησιν, διαμαρτυρόμεθα! Ἐν τούτοις ὅμως ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης

φύσεως καὶ τὴν ἰσχυρὰν ροπὴν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὸ κακόν, πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς! Ἐναστον «παραπτώματα» εἶναι καὶ μία ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Πρέπει ὅμως νὰ ἀγανακτῶμεν, ἐπειδὴ μία ἀσθένεια κατέλαβε τὸν ἀδελφόν μας καὶ ἀπειλεῖ τὴν ὑγείαν του; Ποῖος θὰ ἔχη τὸ θράσος νὰ ἐπιδεῖξῃ σκληρότητα κρίσεως δι' ἕνα συνάνθρωπόν του, ἐπειδὴ εἶναι φυματικὸς ἢ καρκινοπαθὴς ἢ ὀπωσδήποτε ἀρρωστος; Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς τὸ «παραπτώματα» εἶναι ἀσθένεια, εἶναι συνέπεια τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀμέτοχοι τοιούτων «παραπτωμάτων»! Ὁ Κύριός μας, ὅταν εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος τῆς ἀμαρτωλῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ λιθοβολήσῃ ἔμπροσθέν του ἕνα δολοφόνον μαινόμενον πλήθος, ἀφώπλισε τοὺς ὑποψηφίους ἐκτελεστὰς μὲ τὴν κεραυνοβόλον φράσιν «ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος ἐπ' αὐτῇ τὸν λίθον βαλῆτω» καὶ οὐδεὶς εὐρέθῃ ἀναμάρτητος.

Μία τοιαύτη κατανόησις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μία τοιαύτη διαπίστωσις τῆς ἀνθρωπίνης πραγματικότητος γεννᾷ μοιραίως τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον τῆς

Μακροθυμίας. Κάθε προσπάθεια νὰ διαστείλωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὸν γενικὸν καὶ ἀνεξάρτητον κανόνα τῆς καθολικότητος τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ τὸν

ξεχωρίσωμεν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτανλῶν τῆς γῆς, μᾶς καθιστᾷ ἀπαισίους φαρισαίους. Κάθε ἀρνησίς μας νὰ ἐπιδείξωμεν μακροθυμίαν πρὸς τὰ παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν μας, μᾶς ἀποξενώνει ἀπὸ τὴν θεομότητα τῆς θείας χάριτος «Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Ἡ σκληρότης, ἡ δικαιοσύνη τοῦ τρωθέντος ἐγωῖσμός μας, ἡ παράτασις ἡ διαιωνισμός τοῦ μίσους μας, ἐκθέτει τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν κίνδυνον τῆς θείας ὀργῆς.

Ὅλα εἶναι διατεθειμένοι νὰ τὰ παρίδῃ ὁ Κύριος, ὅλα νὰ τὰ διαγράψῃ, ὅλα νὰ τὰ ἀποπλύνῃ καὶ νὰ τὰ γλυκάνῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης του. Ὅλα, φόνους, μοιχείας, πορνείας, φρικτὰ ἐγκλήματα διότι ὅλα ὀφείλονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην

ἀδυναμίαν. Ἐνα μόνον δὲν ἀνέχεται, ἕνα δὲν συγχωρεῖ, δι' ἕνα ἀγανακτεῖ καὶ ἐπιμένει, διὰ τὴν σκληρὰν συμπεριφορὰν πρὸς τὰ «παραπτώματα» τῶν συνανθρώπων μας καὶ τοῦτο διότι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν ἀντίχριστον ἐγωῖσμόν!

Ἡ Μακροθυμία ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν καθιστᾷ φιλάδελφον καὶ φιλόανθρωπον, τὸν φέρει εἰς τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸν καθιστᾷ Θεὸν κατὰ χάριν, διότι λυπᾶται μὲν διὰ τὰ «παραπτώματα» τῶν ἀδελφῶν του, δὲν ἐπιμένει ὅμως εἰς τὴν ἀδικολαλίαν τοῦ μίσους καὶ εἰς τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως.

Μία τοιαύτη ψυχὴ εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ Ναὸς τῆς καλωσύνης.

Ἀγαπητοί,

Δὲν μᾶς ἔχουν λυπήσει μόνον οἱ ἄλλοι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς λυπήσει τοὺς ἄλλους καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους Αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεόν. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν ἄλλην τελειότητα, ἣς ἐπιδείξωμεν μακροθυμίαν, διότι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν θείαν ἐπιείκειαν καὶ συγγνώμην!

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ιζ'.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων, ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι· ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν Οὐρανῷ, ὅπου οὐτε σὴς, οὐτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδέ κλέπτουσιν. Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τάξις ἀρίστη ἐπεκράτει ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὥστε ἅμα τῇ ἀνόδῳ εἰς Μητροπολιτικὸν ἢ Πατριαρχικὸν θρόνον νεωστὶ τινος χειροτονηθέντος, νὰ ἀποστέλῃ οὗτος πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Προέδρους τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐπιστολὴν συστατήριον καὶ ἐνδεικτικὴν τοῦ ἑαυτοῦ φρονήματος.

Μίαν τοιαύτην συστατήριον ἐπιστολὴν, περιχομένην ἐν τῇ Ε'. Τόμῳ (σελ. 568—570) τοῦ Συντάγματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων Πάλλη καὶ Ποτλῆ, ἐπικαίρως καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ἵνα καταδειχθῇ πῶς ἐσκέπτοντο καὶ ἐνήγγουν οἱ τοῦ χρυσοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ αἵματος μακάριοι Πατέρες καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Ταγοί, καὶ πῶς σκέπτονται καὶ ἐνεργοῦσιν οἱ σημερινοὶ ἐκείνων διάδοχοι, οἱ σεμνυνόμενοι μόνον ἐπὶ πολυμαθείᾳ, γλωσσομαθείᾳ καὶ τοῖς κενοῖς ἄλλοις προτερήμασιν.

Ἡδοὺ ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιστολὴ.

«*Πειθόμενοι τῇ συνηθείᾳ τῶν Πατέρων*, τὴν ἀνὰ χεῖρας ταύτην συστατικὴν ἐπιστολὴν ἐχαράττομεν, ἐπιτομήν τινα τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου, καὶ τοῦ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΥ φρονήματος περιέχουσιν.

Ἡμῖν εὐσεβεῖς πρόγονοι, γεννιήτορες, ὁμογνώμονες αὐτοῖς· κληρος, ἡ διαδοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας· ἔρωτα γὰρ τοῦ κάτω γένους οὐκ ἐλάβομεν· ἐπιτήδευμα δέ, γαλήνιος βίος, καὶ λόγων ἐμπορία, καὶ τῶν ἐναρέτων μίμησις· εἶτα μεταβολὴ τρόπου, καὶ τοῦ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ πολιτεύματος ἀντιποίησης (Σ. Σ. ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ ἀγία τάξις ὥστε οἱ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν ἀναβαίνοντες νὰ προέρχωνται ἐκ τῆς τάξεως τῶν Μοναχῶν). Τοσαῦτα μὲν, εἰς χαρακτῆρα τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου.

Τὰ δὲ τοῦ λόγου τῆς Πίστεως: Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεόν, καὶ τὰ ἐξῆς· μίαν Θεότητα γνωρίζομεν, δοξαζομένην ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἀδιαίρετον μὲν τῇ φύσει, διαιρετὴν δὲ ταῖς ιδιότησιν· Ἀσπάζομαι τὰς ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδους, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα πάντα δέχομαι τε καὶ ἀποδέχομαι.

Τὴν μὲν Πρώτην (Σύνοδον) ὡς Ἄρειον καθελούσαν τὸν τῆς μανίας ἐπὶ νόμιμον ἀποξενούντα τῆς τοῦ Πατρὸς φύσεως τὸν Υἱόν. Τὴν δὲ Δευτέραν ὡς τὸν φρενοβλαβῆ Μακεδόνην ἐξοστρακίσασαν, βλασφημήσαντι περὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. Τὴν δὲ Τρίτην, ὡς ἀπορρίψασαν τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον, ληροῦντα ψιλὸν ἄνθρωπον τὸν Χριστόν, καὶ τὴν Πανύμνητον ἀπαρνούμενον Θεοτόκον. Τὴν δὲ Τετάρτην, ὡς τὸν ἀνυξέστατον Εὐτυχή, καὶ τὸν ἀλάστορα Διόσκορον καταφράξασαν, τοὺς τὰς ἐν Χριστῷ δύο φύσεις πρὸς μίαν τραπῆναι φλυαροῦντας, καὶ σύγχυσιν αὐτῶν δογματίζοντας. Τὴν δὲ Πέμτην, ὡς ἀναθεματίσασαν τὰ μισρὰ δόγματα Νεστορίου, καὶ Θεοδώρου τοῦ Μιφουεσιτίας, καὶ Ὡριγένους, καὶ Λιδύμου, καὶ Εὐαγγελίου τῶν Ἑλληνοφρόνων, βαθμοὺς Θεότητος ἀναπλασάντων, καὶ ψυχῶν προϋπάρεξαι καὶ μεταγχιμοῦς, καὶ τέλος κολάσεως, καὶ δαιμόνων ἀποκατάστασιν. Τὴν δὲ Ἑκτην, ὡς ἀπορρίψασαν τοὺς ἀμφὶ Ὀνόριον καὶ Σέργιον καὶ Μακάριον τοὺς παράφρονες καὶ τερατολόγους, ἐν

θέλημα καὶ μίαν ἐνέργειαν Χριστῷ τῷ ἐν δυοὶ φύσεσιν ἐπιγράφαντας. Τὴν δὲ Ἑβδόμην, ὡς τὴν εἰκονομαχικὴν λύσαν καταπατήσασαν.

Ἀβητ μου τῆς Πίστεως ἡ δομολογία. Ταύτην ὡς ἐν πῖνακι διαχωράζαντες γράμμασιν, ἐξαπεστείλαμεν εἰς ὑμᾶς, ἵνα τὸ δοκίμιον τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας, γνώριμον ὑμῖν ἤδη γενόμενον συνδήσῃ πλέον εἰς ἔνωσιν, καὶ τοὺς κοινωνοὺς τῆς Πίστεως, κοινωνοὺς ποιῇ καὶ τῆς ἀγάπης, πᾶσαν σκανδάλου πρόφασιν καὶ πέτρα προσκόματος ἐκ μέσου ποιούμενον. Ὁ δὲ τὰ διεστώτα συνάπτων, εἴη καὶ ποιμένων καὶ συμποιμένων, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν ἄγων τοῦ Πνεύματος. Πρόσειπε τὴν κατὰ σὲ ἀγίαν Σύνοδον· σὲ δὲ ἡ σὺν ἐμοὶ ἐν Κυρίῳ προσάγορεύει».

Ἡ σοβαρὰ καὶ προσεκτικὴ μελέτῃ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς ἀποδεικνύει τὴν ἀκριβείαν τοῦ φρονήματος καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ διέκρινε τοὺς προχειρίζομένους εἰς τὸ υπερμεγίστον ἀξίωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Καὶ πολὺ δικαίως, διότι εἶναι θεματοφύλακες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ἐμπιστευόμενοι τὴν παρακαθήκην αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱερέων.

Σήμερα ὅμως τί γίνεται; Οὐδεὶς ἔλεγχος διὰ τὴν ἀκριβείαν τῆς πίστεως τῶν χειροτονουμένων! Οὐδεμία προσοχὴ τῶν χειροτονούντων· οὐδεμία σοβαρὰ καὶ ἐπίσημος διαβεβαίωσις. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ εἶναι ἐνδεχόμενον Ἀρχιερεῖς μὲ βαρύνεμα ἐγκόλπια νὰ διδάσκουν κατὰ τὸν πλέον αἰρετικώτερον τρόπον, καὶ ὅμως νὰ νομίζονται, ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξοι.

Καὶ μήπως δὲν συμβαίνει;

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία μας ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀνάτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἰς ἐπίπεδα τελειότητος καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, καθιέρωσε τὰς περιόδους τῆς νηστείας. Κατ' αὐτὰς τὰς περιόδους ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ὑποτάξῃ τὸ ὀλικόν, τὸ σαρκικόν του ἐγώ, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μιᾶς ζωῆς πνευματικωτέρας, διεπομένης ἀπὸ αὐστηράς ἀρχᾶς. Ἡ περίοδος τῆς νηστείας δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποχήν ὠρισμένων τροφῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς του, ὥστε αὕτη νὰ εἶναι ἀγγελικωτέρα.

Μία ἐκ τῶν ὠραιωτέρων περιόδων νηστείας εἶναι ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ὁ πιστὸς ἐτοιμάζεται νὰ κατανοήσῃ κυρίως τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βάθος τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ· νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ σωτηρία του ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπεράντου Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὀλικὸς ἄνθρωπος, ποῦ φέρει τὸ βάρος τῆς σαρκός, ποῦ οἰστρηλατεῖται ἀπὸ τὰς ταπεινάς ἡδονάς, ποῦ περιορίζει τὴν θέλησιν του εἰς ὅ,τι τρέφει τὴν ματαιοδοξίαν του, εἶναι ἀδύνατον νὰ αἰσθανθῇ τὴν θυσίαν τῆς χάριτος· νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἀπέραντον βάθος τῆς ἀμαρτίας του, ἀλλὰ καὶ τὸ δυσθεώρητο ὕψος τῆς σωτηρίας του. Δι' αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγῶνος τῆς νη-

στείας καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἡρώισμὸν τὸ πολὺπλοκὸν σύστημα τῶν ἀδυναμιῶν του, ποὺ ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν πρόχειρον καὶ ἀναντίρρητον ἱκανοποίησιν ὅλων ἀδιακρίτως τῶν ἀπαιτήσεών του. Ἡ προϋπόθεσις τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τῆς νηστείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ κατάνυξις, τὸ ὕψηλόν ἐκεῖνο αἶσθημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ γεννᾷ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ ὑποτάξῃ τὴν ὕλην εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν. Τοῦτο διαφαίνεται εἰς τοὺς σχετικοὺς ὕμνους τοῦ Τριῳδίου «Διὸ τοῦ παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς αὐσιτελοῦς τροφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐφιέμενοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετράδα τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν· προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει εἰλικρινῶς προσκαρτεροῦντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοβήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα· κοῦφοι πρὸς τὴν ἄνω πορείαν μετῴμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖται, αἰγιήτοις φωναῖς, τὴν ἀδιαίρετον ἀνομινοῦσι Τριάδα, καθορῶσαι τὸ ἀμήχανον κάλλος καὶ Δεσποτικόν...» (Ἀπὸ τοῦ αἰνους τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς).

Εἰς τὸν ὥραιον αὐτὸν ὕμνον ἐκφράζεται ὅλον τὸ νόημα τῆς νηστείας, τὸ ὁποῖον εἶναι μία ἀνάτασις τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ ὥραιου καὶ τοῦ Ἀγίου. Ἡ νηστεία δὲν εἶναι ἓνας τύπος, οὔτε μία ἐξανασταστικὴ ὑποχρέωσις· εἶναι ἡ γλυκυτάτη εὐωδία τῆς ἀρετῆς κατομένης ἐπὶ τοῦ ἄνθρακος τῆς δοκιμασίας ἐνὸς πνευματικοῦ ἀγῶνος. Ἡ νηστεία εἶναι τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ θλιβομένη διὰ τὴν κατὰ πτωσὶν τῆς ψυχῆς ἀναζητεῖ τὸν ἀπολεσθέντα οὐρανὸν «Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ...» (Δοξαστικὸν ἑσπερινοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου).

Ἐπιθυμῶ διὰ τῶν πενιχρῶν αὐτῶν γραμμῶν νὰ τονίσω τὴν ἀνάγκην τῆς Νηστείας διὰ τὴν ἐξύψωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς πρὸς τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ Γολγοθᾶ. Τῆς νηστείας ὅμως ἐννοουμένης ὡς μιᾶς πλήρους καὶ ἁρμονικῆς προσπάθειας πρὸς τὴν τελειότητα. Ἡ ἀποχὴ ἐξ ὀρισμένων τροφῶν, ἀναπτύσσει τὴν πνευματικὴν πειθαρχίαν· ἀλλὰ μόνον αὕτῃ δὲν πραγματοποιεῖ τὸν σκοπὸν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Μᾶς ὑπενθυμίζει ἴσως τὴν περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων διδασκαλίαν τῶν ἑβραίων, δὲν ἔχει ὅμως οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀρετῆς, τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ χριστιανικὴ πίστις κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου ἅς ἡγεῖ πάντοτε ὡς ἀγωνιστικὴ ἐπ' ὁδοῦ καὶ ἅς μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ἔργον μας κατὰ τὸ στάδιον τῆς νηστείας: «*Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου πνεῦμα ἀρείας, περιεργείας, καὶ φιλαργυρίας ἀργολογίας μὴ μοι δῶς*· Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαι μοι τῷ σῶ δούλῳ. *Ναί, Κύριε, δώρησαι*

ΣΟΔΟΜΙΤΑΙ

Ἡ Ἑλλάς τῆς Χαρίτος Αὐσιῶδες χοιροστάσιον

Ἡ δίκη τοῦ φονέως τῆς Βουλιαγμένης ἀνασύρει ἓνα ἀκόμη πέπλον τῶν παρασηνίων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ ἀποδεικνύει ὅλην τὴν αἰσχρὰν ἀθλιότητα τῆς συγχρόνου ζωῆς τῶν «προοδευμένων».

Μία ἡμέρα Ἑλληνικὴ ἀκτὴ, τῆς ὁποίας ἡ γραφικότης γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ περιπατητοῦ ἀπέραντον θαυμασμὸν πρὸς τὸ ἔργον τῆς Δημιουργίας· ἓνα κομμάτι ἐνδοξον καὶ ἐντιμὸν τῆς πατρίδος τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, μιὰ περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος τῆς χάριτος, μεταβλήθη εἰς δυσώδες χοιροστάσιον. Naί ἡ Βουλιαγμένη, ἀπέραντος καὶ ἀνεξέλεγκτος οἶκος ἀνοχῆς! Ὅλοι οἱ λαθροβῖοι ἐρωτύλοι, γεμᾶτοι ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἀκολασίας, εἰς τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην περιοχὴν, ἡ ὁποία ἐὰν εἶχε ψυχὴν θὰ θρηνοῦσε διὰ τὰ ὅσα αἰσχρὰ ἔβλεπε καὶ βλέπει. Ἐκεῖ δίκην ῥάγκους εὐτελοῦς ἀπορρίπτεται ἡ παρθενικὴ ἀγνότης. Ἐκεῖ προσβάλλεται τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας. Ἐκεῖ σκευορρεῖται τὸ τρομακτικώτερον ἀνοσιειόγημα ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας· ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει τὸ δράμα τῆς ἡθικῆς ἀποσυνθέσεως, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὰ διαζύγια, εἰς τοὺς φόνους διὰ λόγους τιμῆς, εἰς τὰς αυτοκτονίας δι' αἰσθηματικούς λόγους.

Ἐκεῖ ἡ Ἑλλάς μεταβάλλεται εἰς Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ἐκεῖ ὁ Ἐλεύθερος Ἕρως, συντρίβει τὸ ἀγνὸν αἶσθημα, ποὺ ἐξύμνησε ὁ λαὸς μας καὶ ποὺ συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν αἰδημοσύνην. Πρέπει νὰ κλαίῃ κανεὶς διὰ τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν!

Δὲν εἴμεθα σεμνότυφοι, οὔτε ὀπισθοδρομικοί. Ποιὸς ὅμως θὰ θεωρήσῃ ὡς πρόβodon τὴν ἔαχρειωσιν τῶν ἡθῶν, τὴν ἐλευθεριάζουσιν αὐτὴν φρενίτιδα τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀκολασίας; Ποῖος ἔχων ἀδελφὰς ἢ θυγατέρας δὲν θὰ ταραχθῇ σύγκορμος ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ναυκοπέδια, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ τιναξοῦν εἰς τὸν αἶερα τὰ ἡθικὰ θεμέλια τῆς οἰκογενείας του;

Αὐτὰς τὰς σκέψεις μᾶς γεννᾷ ἡ δίκη τοῦ φονέως τῆς Βουλιαγμένης. Οἱ δικασταὶ τῆς Πατρίδος μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ δικάσουν τὸν φονέα μόνον διὰ τὸν φόνον. Πρέπει νὰ δικάσουν καὶ τὰ ἀπαίσια ἐκείνα τέρατα, ποὺ μετέβαλαν καὶ μεταβάλλουν τὰ Ἑλληνικὰ τοπεία εἰς δυσώδη χοιροστάσια. Καὶ ἐὰν δὲν τοὺς δικάσουν οἱ δικασταί, θὰ τοὺς δικάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Συνείδησις.

Πρὸ παντὸς ὅμως θὰ πρέπει νὰ δικασθοῦν οἱ διαπρεπεῖς ἔμποροι τῆς ἀκολασίας, ποὺ διαθέτουν συστηματικῶς τὸ ἐμπόρευσμά των, τὴν ἐκπόρνευσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς χαμηλὰς καὶ προσιτὰς τιμὰς!! Ὁ Κινηματογράφος μὲ τὸ αἰσχρὸν του φιλμ, τὸ

μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου».

Αὕτῃ εἶναι νηστεία ἀληθὴς καὶ Θεῷ εὐάρεστος.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ἡθικὴ παραλυσία ὁργιάζει

Παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῶν εὐσεβῶν λαϊκῶν, παρ' ὅλας τὰς περὶ ἀναβολῶν ἐπιθέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἱεροκλήους κ. Ἀδριανίου Ἐκκλησιαστικοῦ, ἔξακολουθεῖ τὸ κύμα τῆς ἡθικῆς παραλυσίας νὰ ἀπειλῇ νὰ κατακλύσῃ τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὰς Πάτρας. Τὶ θλιβερόν! Ἡ χαρὰ τῆς συγχρόνου χριστιανικῆς Ἑλλάδος νὰ ἀντλή τοὺς χυμούς της ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀπὸ τὴν διεφθαρμένην ἐποχὴν τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τὰ τέλματα δηλαδὴ καὶ τὴν κοσμίαν τῶν διεφθαρμένων τόπων, ποὺ ἐξυγίανει ἡ Θουσία τοῦ Σταυροῦ! Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ συνιστᾷ τὴν ἀσχετοτέραν προδοσίαν ὅχι μόνον τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ πρωτίστως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας! Δὲν ἠκούσθη ἐπὶ τέλους οὔτε φωνὴ διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τῶν «Σεβασμιωτάτων». Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἡ σιωπὴ εἶναι νίσιος τῆς παρανομίας καὶ ἀποτελεῖ ἔγκλημα, κατὰ τὸ ρητὸν «ὃ βλέπων τὸ ἄδικο καὶ σιωπῶν αὐτὸς διαπράττει τὴν ἁμαρτίαν».

Τὶ ἀναμένει ὅμως κανεὶς ἀπὸ μίαν νεκρὰν «Ἐκκλησίαν»; Μόνον τὴν βαρύτερην ὁμῆν τοῦ τάφου.

Δι' ἀλέξεις Θεολόγου μας

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀσώτου, ὡμίλησε εἰς τὴν φιλολογικὴν αἴθουσαν «Πατριάρχης» ὁ Θεολόγος κ. Στ. Καραμήτσος ἐνώπιον κυριότατον ἀκροατηρίου. Τὸ θέμα του «Οἱ Ἅγιοι Τόποι καὶ ἡ Ὁρθοδοξία» τὸ ἐχειρίσθη μὲ τέχνην καὶ κατενθουσίασε τοὺς πολυπληθεῖς ἀκροατάς.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν παρουσιάζει μίαν δραστηριότητα. Οὐτὼ ἐξ ἀφορμῆς τῆς δίκης τοῦ ἱερέως μας Νικολάου Καλοσκάμη, τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. συνέταξε βουλευμάτων ὑπόμνημα πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλον καὶ τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν, κ. Π. Λυκουρῆζον δι' οὗ ἐξαιτεῖται τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐκκλησιῶν, οἵτινες ὅλας ἀντισυνταγματικῶς καὶ παρὰ νόμους παραμένουσιν κλεισταί. Εἰς τὴν 4ην σελίδα παρατίθεται τὸ σχετικὸν ὑπὸ μνημα.

διαφθαρμένον ἔντυπον, ἡ βλακεία μερικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν διεγείρουν τὰ γεννητήσια ἐνδιαφέροντα τῆς νεολαίας, τὰ παρουσιάζουν ὡς στοιχεῖα πολιτισμοῦ, ἐνῶ παραλλήλως καταστρέφουν τὸν φυσικὸν φρουρὸν τῆς ἀγνότητος, τὴν αἰδὸν καὶ τὴν πειθαρχίαν τοῦ νέου εἰς τὰς ἡθικὰς ἀξίας. Τότε πλέον μετὰ τὰ ναρκωτικὰ αὐτὰ καὶ τὴν ἀτονίαν τῶν ἡθικῶν ἀξιών ὁ δρόμος πρὸς τὴν Βουλ' ἀγμένην τῆς Ἀφροδίτης εἶναι ἀνοικτός καὶ ἐλεύθερος. Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες,

Δὲν εἴμεθα καθόλου καλά. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ζῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ τὰ Σόδομα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ Θεία Δικαιοσύνη ἄλλοτε διὰ τῶν σεισμῶν, ἄλλοτε διὰ τῶν πλημμυρῶν, ἄλλοτε διὰ τῶν φονέων (ἡ ἁμαρτία τιμωρεῖται διὰ τῆς ἁμαρτίας) ἐπιδικάζει νὰ μᾶς συνετίσῃ. Εἴμεθα υἱοὶ ἀπειθείας. Πρόσχωμεν. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Ἡ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΥΛΟΓΟΥΣΑ ΤΟΥΣ ΜΑΣΣΩΝΟΥΣ

Τὴν 3 Ἰανουαρίου ἐ. ἔτους ἀπέθανεν ὁ Ἀγαμέμνων Ἀστεριάδης, φαρμακοποιὸς κάτοικος Λαρίσης. Τὴν κηδεῖαν τοῦ παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου. Οὐδὲς ἦτο γνωστὸς ὡς Πρόεδρος τῆς Μασσωνικῆς Στοᾶς Λαρίσης ἢ δὲ Στοᾶ Βόλου συλλυπηθεῖσα τὴν οἰκαγένειάν του, ἀπέστειλεν ἐν ταύτῃ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Λαρίσης δρχ. 250.000 ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην διότι ἦτο μέλος αὐτῆς. Ἡ δωρεὰ ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς ἐφημερίδας τῆς Λαρίσης.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν καὶ τὰς δημοσιεύσεις, Χριστιανός τις, εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ ἓνα τῶν Νεοημερολογικῶν ἱερῶν τῆς Λαρίσης, ἂν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ κηδεύονται αἱρετικοὶ (χιλιασταὶ κλπ.) καθὼς καὶ οἱ αὐτοκτονούντες χριστιανοὶ καὶ ὁ ἐρωτηθεὶς ἐβεβαίωσεν ὅτι «ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ εἶναι τοῦτο ἐπιτρεπτόν» διὰ δὲ ὁ ἐρωτῶν ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστ. πίστεως μᾶς Μασσῶναι κηδεύονται καὶ εὐλογοῦνται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισήμως, καθὼς ἐγένετο μὲ τὸν θανόντα φαρμακοποιὸν ὁ κληρικὸς ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ἐγνώρισεν—αὐτὸς τοῦλάχιστον—ὅτι ἦτο Μασσῶν...!

Ἐν τούτοις μετὰ τινος ἡμέρας οἱ Νεοημερολογισταὶ ἱερεῖς ἐτέλεσαν καὶ μνημόσυον ὑπέρ... «ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς» τοῦ Μασσῶνου, διότι αὐτὸς πολλὰ υπέφερε πρὸς κατοπολέμησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διάδοσιν τοῦ Μασσωνισμοῦ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΟΥ ἐκ Λαρίσης

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας.

Μὲ δικαιολογημένη ἀγωνίαν παρακολουθοῦμεν τὴν κατάστασιν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Τὸ προϋργιον αὐτοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς διενέξεις νὰ χάσῃ τὸν Ἑλληνικότητά του καὶ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν καιροφυλακτούντων Κοπτῶν. Καθὼς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἡ αἰτία τῆς θανάσιμου αὐτῆς διενέξεως ὀφείλεται εἰς νεωτεριστικὰς τάσεις τῶν Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου καὶ εἰς τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ Συντηρητικοῦ Πατριάρχου εἶναι λυπηρὸν καὶ ὀφείλουν ἀναλογισθῶν τὰς εὐθύναις τῶν οἱ νεωτερίζοντες Ἀρχιερεῖς, διότι αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν χειρίζονται τὴν τύχην ἐνὸς τοιφλίσιου ταῶν, ἀλλὰ τὴν τύχην μιᾶς Ἐκκλησίας καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς παρουσίας εἰς Αἴγυπτον.

Ἡμεῖς εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύσῃ τὰς προσπάθειας τοῦ Πατριάρχου καὶ νὰ φωτίσῃ τοὺς συνεργάτας του, ὥστε καὶ νὰ μὴ χάσωμεν καὶ τὴν ἐπαλξιν αὐτὴν, ὅπως ἐχάσαμεν ἐκ παρομοίας αἰτίας τὴν ἐπαλξιν τῆς Ἀντιοχείας.